

Kockás abrosz

Décsy Eszter

(1987, Budapest):
író, szerkesztő, újságíró.
Eddig két megjelent
kötete van, de
remélhetőleg az új év új
kötetét is hoz, amelyre
2018-ban megkapta a
Móricz ösztöndíjat.

Hirtelen feltámadt egy kis szél, egy üres cigisdobozt görgetett el lába előtt. A férfi átkarolta, és magához húzta, hogy ne fájzon.

– Semmi kedvem visszamenni holnap.

– Tudom – válaszolta a nő. – Én sem akarom, hogy elmenj – tette hozzá gyorsan.

Nézte, ahogy egy hajó megfordul a híd alatt, lassan, árral szemben, a sodrás segítette. Úgy érezte, a saját élete is ilyen, egy éppen nem kormányzott hajó, amit visz a sodrás. Híd-pillér akart lenni, vagy inkább kapitány. Közben a Citadella felett narancsosodni kezdett az ég. A férfi közben az egyik unokatestvéréről mesélt valamit, de a nő nem tudott figyelni, a gondolatai újra meg újra ugyanahhoz az egyetlen dologhoz kanyarodtak vissza. Önkéntelenül nyúlt a táskájához, és húzta közelebb magához.

– Minden rendben? – kérdezte a férfi.

– Persze. Csak rá akarok gyújtani – vágta rá hirtelen.

Kinyitotta a táskáját, elővette a dobozt, közben a férfi odatartotta neki az öngyújtót, a kezével védve a kis lángot. Mélyen letüdözte a füstöt, ami különösen lágynak tűnt a szélben. Közben a férfi is rágyújtott, még mindig ugyanannál a történetnél tartott. A hajó közben eltűnt a sodrással délfelé, a rakpart forgalma ritkult, mögöttük elrobogott egy villamos, a szél hirtelen eltűnt.

– Elinduljunk? – kérdezte a férfi. – Ihatnánk egy bort valahol.

– Aha, az jó lenne.

Felállt, a táskájáért nyúlt, de az valahogy iszonyatosan nehéz lett, alig tudta átvetni a vállán. Fél szemmel a férfi arcát figyelte, hogy vajon észrevette-e, de a férfi épp egy fotót csinált a naplementéről. A táska pántja húzta lefelé, és amikor elindultak, a férfi is átkarolta, a karja ránehezedett a vállára, úgy érezte, a következő lépésnél össze fog csuklani, nem bírja a súlyt, megrogyik a térdje, és összeesik, mint egy rongybaba. Minden erejével azon volt, hogy tartsa magát.

Gyalog mentek, véletlenül választották ezt a kisvendéglőt. Csak úgy útba esett, és már éhesek voltak. Azaz ő nem, csak a férfi. A férfi mindig. Jó idő volt, a teraszon ültek le, a sarokban egy kis asztalhoz. A pincér azonnal hozta a kopott bőrbőre kötött étlapot. Kinyitotta, mert látta, hogy a férfi már teljesen belemerült az előételek listájába.

– Milyen fehér legyen? – kérdezte a férfi.

Elgondolkozott. Valami hideg, szénsavas, kesernyés dologra vágyott. Nézte az itallapot, de a betűk sehogy sem álltak össze szavakká.

– Szerintem a chenin blanc jó lesz – folytatta a férfi elgondolkozva.

– Persze, az jó lesz.

Mikor visszajött a pincér, a nő még mindig csak lapozgatta az étlapot, de a szavak helyett a papírra tapadt nyomok kusza alakzatait nézegette. Napokat akart, de végül csak két perc haladékat kért. Aztán szinte véletlenszerűen bökött rá az egyik ételre, kérte a férfit, rendeljen neki is, majd fogta a még mindig ólomsúlyú tákáját, és elindult megkeresni a mosdót.

Messze, egy folyosó végén volt. Benyitott a nyikorgó faajtón, amelyikre az éjjeliedény felett guggoló réz kislányt szögelték. Bent azonnal felkapcsolt a mozgásérzékelős lámpa, orrát megcsapta a hipó és citromos légfrissítő szagának keveréke. Tászkáját a mosdókagylóra rakta, a tükörben észrevette a karikákat a szeme alatt. A bőre is halványabb volt a szokásosnál. Émelygett. Megnyitotta a hideg vizet, egy darabig csak a csuklóját tartotta alá, aztán az arcát is megmosta. A vizet papírtörölközővel itatta fel, óvatosan, hogy a sminket ne kenje szét a szeme alatt.

Kintről beszűrődött az evőeszközök csörömpölése, beszédmassza, egy-egy nevetés. Úgy érezte, mintha neki falaznának. Kinyitotta a táskáját, és elővett egy hosszúkás papírzsebkenő-csomagot. Lassan kihajtogatta. Egy hosszú, fehér műanyag darab volt benne, rajta két csík. Újra átgondolta, de valóban a két csík mutatta a pozitív eredményt. A feje zúgott, az eddigi élénk hangok most nagyon távolinak tündek. Visszacsomagolta, és az egyik fülke végébe dobta, majd gyorsan megnyomta a lehúzó.

Mikor visszament, a férfi már a bort kóstolgatta. Visszaült és rágyújtott, majd belekortyolt a borba. Hideg, könnyed, gyümölcsös volt, mégis szinte maró. Nem sokkal később a pincér kihozta az ételeket is. A férfi szinte azonnal ráugrott, a nő csak piszkálgatta a tányérját.

– Megkóstolod?

– Hogyne.

Még ki sem mondta, a férfi már tövig nyomta a villáját a vastag paprikás szósszal leöntött nokedlibe. Csillogott a szeme, elégedett mosollyal rágott. A nő gyomra alig engedte be a falatokat. Felszúrt a villájára egy darab húst, emelte volna a szájához, de a férfi megfogta a kezét. A nő ránézett, nem a szemébe, a szakállába ragadt krumplidarabra.

– Említettem már, hogy megőrülök érted?

A nő mosolygott, kicsit fészkelődött a széken. A kezét nem merte elhúzni, nem akarta megbántani a férfit, vagy csak a kockás abroszt féltette a gyűrődéstől. A mellettük lévő asztalnál emelkedett a hangerő. Ötvenesek, születésnapot ünnepeltek. Épp egy újabb pezsgőt rendeltek. Emélyítette, ahogy a férfi tekintete is.

Décsy Eszter az utóbbi időben leginkább zenei menedzserként dolgozik négy boldog zenekarral, és NOW Books & Music néven viszi zenei-irodalmi projektjeit. Szabadidejében Ödön nevű macskájának fülét vakarja, és új regényötleten töri a fejét.

– Tudom, hogy nehéz, de meg akarom próbálni – folytatta a férfi.

Nem válaszolt. Gyűlölt hazudni. A himbálózó krumplidarabot nézte. Elengedte a villát, érezte, ahogy a terítő meggyűrődik a csuklója alatt. A menza jutott eszébe.

– Évek óta nem éreztem így... Visszaadtál valamit, amiről teljesen elfelejtkeztem.

A nő figyelte az érzéseit. Hullámokban öntötték el. Szánalom, ez volt az első. Hátrébb kellett csúsznia a székkal. Épp csak megmozdította, de fülsértően hangos volt, ahogy a lábak megindultak. A férfi szorította a kezét, amelyből minden erő elszállt. Aztán úgy érezte, mintha egy túl szűk garbót viselne. Felemelte a poharát, párás volt a hideg fehérbortól. Túl nagyot kortyolt, félrenyelte, köhögni kezdett, elrántotta a kezét, hogy a szája elé tegye. Az abroszon ráncok nőttek a tányérja mellett. Ahogy végre újra levegőt kapott, rámosolygott a férfira.

– Jól vagy?

– Persze. Csak nem kéne letüdőznöm a bort.

Köhintett még egy utolsót. Kezét az ölébe tette, tányérja még szinte tele volt. A férfi az utolsó falatot szúrta éppen a villájára.

– Nem vagy éhes?

– Nem igazán. Edd meg, ha kéred.

– Biztos? – kérdezte a férfi, de közben már maga felé húzta a tányért.

A pincér odalépett hozzájuk, megkérdezte, minden rendben van-e. Fehér inge ujján egy apró narancsos folt utalt egy tányér helyére.

– Minden, köszönjük. Nagyon finom – válaszolta a férfi.

A pincér otthagya őket, a férfi töltött a borból, mindkét pohárba. A nő végignézett az utcán. A túloldalon álló ház homlokzatán a repedéseket elmélyítette az utcalámpák fénye. Körülötte sűrűsödött az étterem zaja. A férfi talán beszélt, talán rágott, de nem hallotta, csak a szeme sarkából látta a száj mozgását. Közben kiitták a bort. A férfi a számláért intett. Egy pillanattal később a pincér eléjük tette, a férfi fizetett.

– Elszaladok végére, aztán mehetünk. Szeretnék veled rossz dolgokat művelni otthon.

A férfi hangjának kacérságától a gyomra görcsbe ugrott. A kockás abroszt bámulta, rajta a ráncokat, a rácsöppent paprikás foltot, a poharak kerek nyomát. Felemelte a táskáját, körbenézett. Senki nem figyelte, ahogy előveszi a tablettákat. Egy pillanattal nézte a tenyerében a két kis fehér golyót. Gyorsan a szájába tette, és leöblítette az utolsó korty borral, közben azt kívánta, bár csak mindent ilyen egyszerűen meg tudna oldani.

A kagylóról.

– mintha neked írnám, de csak én hallom a visszhangot –

Bő egy éve kezdtem visszahúzódni.
Bezárni, távolodni, lassan összezsugorodni.
Ősszel még láttalak egy kis résen át.
Mostanra teljesen bezárult a páncél.
Résmentesen, szorosan.
Többé nem lehet a kagylóhoz jutni, élve biztosan nem.

A kagyló kinyitásának három módja van.

Egy, mikor széttörök a páncélt.
Kalapáccsal kell törni, nagyot rábaszni, mert erős vázú, könnyen elpattan.
Ilyenkor félok, hogy a szilánkok széttrancsírozzák a kagylót.

Kettő, mikor szétfeszítik a héjat.
Csakhogy az a kis kagyló belül olyan izmos, hogy szerszám kell, és roppant erő.
Mire megvan az eszköz, a rés, a feszítés, a kagyló beleszakad.

Három, mikor forró vízben fő szét.
A kagyló nem bírja a meleget, így bizonyosan kinyílik, de addigra a víz már forr.
Legyen a vízben citrom, chili, borsok, fehér bor, egy perc múlva tálalható.

Októberben allergiás lettem a kagylóra.
Azonnal tudtam, ahogy utoljára megízleltem.
Egész éjjel, tízpercenként hánytam üvöltve epét.
Minden kijött, és most jól vagyok.